

И. М.

Борба за животъ

Преди нѣколко години бѣхъ назначенъ агрономъ въ една голѣма плантация въ Аржентина, близу до рѣка Амазонка. Плантацията е заобиколена отъ всѣкжде съ девствени гори, които и тогазъ още непрекъснато се сѣчеха, за да направятъ мѣсто за обработваема земя. Трѣбваше ми цѣлъ день, за да прекося съ коня си земята на плантацията. Сѣеше се захарна трѣстика и дървета, отъ които се получава гума.

Близко до главното здание на управлението тече рѣка Рино; тя е кротка, бавно влачи гжститѣ си като каша води и едва се чува клокоченето ѝ между обраслитѣ съ високи тропически дървета брѣгове. Дебели и навити като спирала лиани се спускатъ надъ водата, кръстосватъ се и правятъ удобни люлки на многобройнитѣ маймунки и пѣстри папагали. Нѣщо около единъ километъръ далечъ отъ зданието рѣката образува извивка, при която на дѣсния ѝ брѣгъ се намира пѣсѣченъ насипъ. Единъ грамаденъ крокодилъ бѣше избралъ това мѣсто, за да се пече на слънце.

Всѣки день, когато слънцето напичаше пѣска, крокодилътъ подаваше най-напредъ ноздритѣ си, после цѣлата глава, оглеждаше добре околността, излизаше на пѣска, завъртваше се съ глава къмъ водата и заспиваше подъ жаркитѣ лжчи. Тая мѣстность на рѣката бѣше неговата ловджийска областъ.